

Oponentský posudek bakalářské práce

Žena ve španělských příslovích

Marty Tlamsové

2016

Marta Tlamsová se ve své práci věnuje analýze španělských přísloví, která se vztahují ke vnímání postavení ženy ve společnosti a k jejím typizovaným povahovým rysům. Ke své analýze si autorka vytvořila korpus s 244 španělskými příslovími (s. 10), s nimiž dále pracuje. (Jako menší výtku musím zmínit, že bohužel neuvádí na základě, jakých principů přísloví do korpusu zařazovala. Autorka pouze konstatuje: „Všechna přísloví, která v této práci uvedeme, pocházejí ze zdrojů uvedených v bibliografii“ s. 9). Autorka potom tato přísloví uspořádává podle jejich interpretovaného významu do několika skupin a v tzv. praktické části je potom srovnává s ekvivalentními interpretacemi českých přísloví.

Po formální stránce je podávaný výklad v pořádku, autorka svůj text čitelně strukturuje a pečlivě uvádí, přiřazuje a komentuje jednotlivá přísloví. Nicméně bych rád vyslovil jistou výhradu ke způsobu, jakým přísloví komentuje a interpretuje. Či lépe řečeno k tomu, že v žádné části práce autorka nespecifikuje, s pomocí jakých metod a z jakých teoretických a ideologických východisek to činí. V průběhu celé své práce vždy každému přísloví prisuzuje „význam“, který pravděpodobně považuje za absolutně výstižný a jedinečný, a nezamýšlí se ve stopách postmoderního myšlení nad možnostmi jiných alternativních interpretací (jako příklad bych uvedl třeba jen očividnou možnost výkladu mnoha z citovaných přísloví v ironickém, hyperbolickém, či paradoxním módu). Takové autorčino vymezení jsem bohužel v kapitole teoreticky načrtávající původ a „funkce přísloví“ (s. 11-12) nenašel a tuto absenci dle mého soudu nemohou suplovat odkazy na jiné publikace (stále se opakující Fernándezová Poncelová 2010, Cebriánová Sevillová 1996 či Calerová Fernándezová 1991), pokud autorka necharakterizuje metodu, již používají citovaná díla.

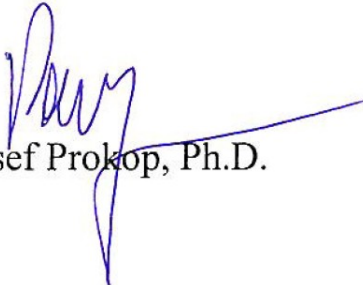
A podobně mi mezi metodologickými úvahami trochu chybí reflexe nad geografickou, kulturní a politickou podmíněností studovaného jevu v diachronní perspektivě. V úvodním metodologickém zamyšlení na s. 8-9 jsem alespoň nic takového nenašel. Zároveň postrádám alespoň rámcovou reflexi nad otázkou vlivu konceptů a východisek genderových studií na vnímání daného tématu, s kterou by mohla souviset i otázka výběru odborné literatury v práci používané. Minimálně menší kapitolka, která by pro neznalého čtenáře zhodnotila ideologická východiska používané odborné literatury, by rozhodně neškodila, neboť jejich jistá nevyváženost je velmi dobře patrná například na s. 12 (například u historickovědných prací je takové kritické zhodnocení bibliografie nezbytnou součástí bádání).

To jsou výtky nezpochybňující mravenčí komparativní práci, kterou autorka s textovým materiálem provedla, ale bohužel trochu relativizující závěry, které se ze svého přehledu snaží vyvozovat.

A opět bohužel zároveň nemohu opominout otázku přínosu zpracované práce ve vztahu k citované literatuře a především k několika monografiím, které, jak se zdá, s bakalářskou prací mají v podstatě totožné téma. Je tedy legitimní se ptát, co nového autorka o tématu říká. Přínosem je patrně komparace ekvivalentních přísloví ve španělštině a v češtině, ovšem bez hlubší analýzy již zmiňovaného kulturního, společenského atd. kontextu obou kultur, jsou – dle mého názoru – jakékoli závěry vyvozené z takové komparace dosti sporné.

Práci hodnotím v zásadě kladně a doporučuji ji k obhajobě, avšak vzhledem ke zmíněným námitkám navrhuji ohodnotit ji **velmi dobře**.

V Českých Budějovicích, 5. 6. 2016

PhDr. Josef Prokop, Ph.D.